

Intervenció

«Encara hi han temps pitjors que 'ls de la revolució», deya Balmes poch's anys després del 35, ab la mirada tranquila y serena ab que eclipsava 'l pervindre, tot sentint les pulsacions d' aquella societat convulsa. Y en efecte, les époques de revolució son tumultuaries, aparatoses, de danys sensibles, pero no son les pitjors. N' hi han de més terribles, de més funestes, y es quan la vida intelectual y moral dels pobles es atacada en la seva mateixa arrel.

Varem presenciar fá un any una de aquestes revolucions que posen de manifest el fons de la societat y 'ns trovém en un període veraderament crítich. Per una part, hi ha entre 'l poble una gran massa antisocial explotada per uns quants revolucionaris d' ofici, que no te altre ideal que la destrucció de tot lo

constituït: li han dit de mil maneres que la propietat, l'autoritat y l'ordre social, eren formes de tirania sostingudes per la religió pera explotar-lo, y s'ha llensat primer contra de ella a fi de enrunar més fàcilment tot l'edifici social. Les classes acomodades, oblidant els devers que la seva condició els imposa, s'han tancat en un egoisme verdaderament reprovable; y 'ls que s'anomenen intellectuals, han contribuït a n'aquesta obra destructora, desacreditant les creencies religioses, adulterant les idees morals, y atrayent cap al indiferentisme religiós a una part de nostra joventut, que poch fonamentada en l'ensenyansa de la Religió y sentint desitjos de superior cultura, s'ha deixat enganyar pels predicadors de la europeisació, de la civilització francesa y d'una cultura manca, sens fonament, tapadora moltes vegades de fins polítics ben baixos y mesquins.

Y per últim l'actual govern espanyol servil imitador de la política francesa, obehint els manaments de les lògies maçòniques, acaba de cometre verdaderes grosseries diplomàtiques, limita a n'els catòlics fins la llibertat de protestar, y ab les paraules de «alta cultura, llibertat y altesa d'idees»—qu' en la seva boca ressonen com un sarcasme—oculta 'l plan de canviar radicalment les idees, modificar el caràcter nacional y convertir Espanya en la mona de Fransa.

No vol dir aixó que s'hagi de pretendre retornar al segle XVI y XVII, no; el temps ha exercit sobre nosaltres la seva influencia modificadora, l'ambient d'Europa ha canviat, la societat té noves necessitats que satisfer, mals per ara inevitables que tolerar, però té també a l'Esglesia la gran orientadora dels segles, maravellosament adaptable a tots els temps y a tots els llocs, y aquelles dos grans palanques: l'instrucció y l'educació, que pera esser eficaces han d'esser catòliques, han d'inclourer a l'home tot sencer en els tres grans aspectes: físich, intelectual y moral; y aixó tant sols pot realisarho 'l Catolicisme.

D'aquí la necessitat de l'*intervenció*. «Es precís, diu en Balmes, que tots els elements catòlics es posin en viu moviment, que s'acostin y combinin ab acert pera formar una massa compacta, a l'entorn de la qual s'agrupin totes les

forces pera resistir en el terreny de la justícia y de la llei, els atachs que de mil maneres dirigeix el geni del mal.»

«Peró pera resistir el mal es precis coneixer el bé, y no 'l bé abstracte, sino el bé en la seva forma aplicable a les circumstancies, adaptada a les necessitats de la época, en armonía ab les costums dominants; convé no deixar als adversaris el pretext de que 's tracta de combatrer la ilustració per medi de declamacions ignorants y fanàtiques, convé que els defensors de la Religió, es presentin als ulls del públich ab el prestigi que sempre acompanya 'l verdader saber y que puguin donar afortunadament a n' els seus adversaris llisons severes, demostrant que quan aprovan no es per deferencia cega, ni per parcialitat interessada; que quan condempnen no es per falta de coneixement de causa, no es per ignorancia ni malicia, sinó a impuls de conviccions profundes, y a la llum d' abundosa doctrina...

Solsament aixís s' adquireix el dret d' amonestar als governants ab decorosa fermesa; solsament aixís, es logra que en circumstancies crítiques, en moments perillosos, s' escolti una veu independent que clama pel bé públich, que senyala els esculls ahont corre a naufragar la nau de l' Estat; aixís, y sols aixís, s' obté que un crit d' *alerta* donat ab imponent osadía, fassi retrocedir als governants que caminen per vies de perdició.»

¡Ah terciaris! si voleu complir la vostra missió, mediteu aquestes paraules del gran Balmes, d'aquell terciari que tant admirablement sentia la realitat. Y no oblidéu aquelles altres de Sta. Teresa, «el aprovechamiento del alma no está en pensar mucho, sinó en *amar* mucho. Y si preguntáredes, ¿cómo se adquirirá este amor? Digo, que determinándose un alma á *obrar* y padecer por Dios, y *hacerlo cuando se ofreciere.*»

FR. J. D' ALVERNA.

PATRÓ DEL MES

B. Bernat d' Ofida. Caputxí.

(11 DE SEPTEMBRE.)

La docilitat, la dolçesa y la pietat que en el B. Bernat es manifestava ja en sa infantesa, revelaven el desitj gran que sentia pel cel. Mes que 'ls jochs y entreteniments propis de la joventut, l' atreyen les practiques de pietat y de religió que junt ab els seus pares tots els dies y particularment els diumenjes y dies festius practicaven. En la oració, taller ahont tots els grans homes han modulat y practicat la seva personalitat, fou ahont també ell donà un tremp d' heroe al seu caràcter.

Als 22 anys deixant les frivolitats del mon entrà a l' Ordre Seráfica per seguir les petjades de Sant Francesch, en la humilitat, el treball y la penitencia; en ella trobava la felicitat que tant intensament sabien fruir els Sants y que els mundans cercan tant lluny de ahont ella es troba; als 60 anys fou nombrat llimosner d' Offida, edificant a tothom ab la seva caritat, ab son zel infatigable y ab son fervor.

Mori als 90 anys y fou beatificat per Pius IV el 19 de Maig de 1795.

Virtut del mes.—La Oració.—Penseu bé que si teniu obligació d' obrar, ens es necessari demanar.

Práctica.—No deixar passar cap dia sens fer un rato d' oració.

Floretes seráfiques.—La lluita contra 'ls enemichs de nostra salvació no se sospén jamay; pera nosaltres, el temps de lluyta, es tota la vida.—(*Sant Francesch*).

Indulgencia plenaria.—La poden guanyar els Germans, durant el present mes visitant l' Iglesia en que está establerta la O. T. en els dies següents:

Dia 3; B. Isabel, vg , terciaria.—4; Sta. Rosa de Viterbo, vg., terciaria.—8; Nativitat de Maria.—11; B. Bernat d' Ofida, cf.—13; Sta. Verónica de Julianis. vg.—17; Impresió de les Llagues del P. St. Francesch.—18; St. Joseph de Cupertino, cf.—24; St. Pacifich de St. Severino, cf.—27; St. Elzear, cf., terciari.—29; St. Miquel Arcàngel.

NOTA.—Guanyen ademés 200 dies d' indulgencia, en tots els dotze dissaptes anteriors a la Immaculada, visitant la Iglesia: y 100 dies en un dels nou dies que precedeixen tan a la festa de St. Joseph de Cupertino (18 Septembre) com a la del P. St. Francesch (4 d' Octubre).

Lo Missatjer de la felicitat

Pel camí de la vida ahont tantes coses s'hi veuen, ahont tantes persones hi passen, ahont corrents y sensacions variadíssimes han fet vibrar tantes vegades el vostre cor, ¿no hi heu trovat may al *missatjer de la felicitat*?

Hi han ànimes, que al seu entorn s'hi respira un ambient de benestar semblant al agradable y modest perfum de les violetes. Son les que teuint el cor prou gran pera despreciar les mesquineses, senten totes les delicadeses de la caritat: son les *missatjeres de la felicitat*... ¿no n'heu trovat may cap pel camí de vostra vida?

Elles, aufegant son egoisme, s'ocupen en fer agradable la vida als demés. Saben dissimular els petits agravis, sofreixen les molesties sense donarho a conèixer, y oculten a vegades les seves llagues ab una mitja rialla, ab un copet d'espatlla, ab una broma. Estudien la part flaca de les persones que viuen al seu entorn pera no ferirles may. Elles coneixen el poder destructor d'un gest, d'una paraula, d'una mirada, d'aquestes mostres involuntaries de censura o despreci que s'escapen sense adonar-se'n y causen n'obstant ferides tant fondes, y per aixó son sempre sufertes, sempre amables ab les persones y indulgents ab llurs accions.

Quan en trovéu alguna d'aquestes ànimes privilegiades, ben prompte la coneixeréu: son rostres resplandeix d'alegría, y en sa mirada 's transparenten les serenors del cel. Que hi fa qu'el caràcter dels demés sigui insufrible y mortificant?—ella suavisa les aspereses del seu pera no excitar la irascibilitat del próxim; silenciosament s'empassa la fel de la vida, y somrient sempre, escolta, calla, oblida y dilata 'l seu cor al amor inmens de Jesús que tot ho ompla.

¡Oh el *missatjer de la felicitat*, que, a exemple del diví Mestre mans y humil de cor, llum del mon y consol de la terra, no apaga la llantia fumosa ni acaba de trencar la canya esquerdada! Ell en sa tasca simpática, frueix alegries inconegudes, misterioses, pures, qu' es precís assaborirles sol, tot sol ab Jesús al costat del Sagrari...

FRA JOSEPH MARÍA.

La qüestió palpitant

Dos hòmens disputaven una vegada sobre la partió que separava ses finques y convingueren en tenir varies conferencies pera arreglar el negoci.

L'un era un busca rahons y es deya per si mateix: cridaré y boy cridant faré por y trauré lo que podré, tant si 'm toca com si no 'm toca.

L'altre era un home prudent que s'havía fet aquest propòsit: me les tinch d'heurer ab un baladrer que no calla may; lo millor y mes prudent será cedir en alguna cosa: li deixaré fer un solch més en la partió y veurém si calla.

A l'endemá aquest bon home se va llevar, va anar al tros y com si son company li hagués endevinat el pensament, ja s'havía pres el solch que l'altre pensava donarli. Mes tan bó era que va pensar: un que me n'ha pres y un altre que n'hi daré perque calli, serán dos, y alabat sia Deu, tot sia per la pau.

A l'endemá aquest bon home se va llevar, va anar al tros y com si son company li hagués endevinat el pensament ja s'havía pres els dos solchs.

Bé, vaja, va dirse l'home bó: dos que se n'ha pres y un que n'hi daré perque calli, serán tres y quedarem en pau: mes al endemá vegé que l'altre li havia ja pres tres solchs.

Llavors l'home bó se posá serio y digué: Poch a poch, jo no vull tractar que no se 'm torni al menys el darrer solch que aquest home 'm va pendre.

Y tots els vells del poble li donaren la rahó y digueren que encara havia sigut massa bó, ja que 's deixava pendre dos solchs sense com vé ni com costa...

Veus aquí lo que está passant entre el nostre Govern y el Sant Pare. Aquestos dos havien comensat a tractar de unes diferencies y tot tractant tranctant el Govern espanyol ab ses disposicions s'anava prenent quelcom tal vegada de lo que li hauria cedit el Sant Pare.

Y el Sant Pare, fins fentse cárrech del amor propi del Govern l'invita a retirar solsament un projecte de ley (que ja sab el Govern que no podrá aprovar) si es que s'ha de seguir tractant.

A molt més tenia dret el Sant Pare y podria exigir que 's retiresin tots el decrets que li robaren drets que eran seus, però ha volgut acreditar-se d'home bó, pacient y aymador de la pau,

de la pau que més falta y més servey li fá al Govern que no pas a n' éll.

La informalitat del Govern ha quedat posada de manifest y axó que ha fet ab el Sant Pare s' hauria molt ben guardat de fer ab qualsevol de les altres potencies.

Son molts els que suposen que si axís obra el Govern espanyol es per presió y per concell d' alguna potencia estrangera de les que sempre s' han entrebancat en les coses d' Espanya, y axó farà que 'ls espanyols veyém en nostre Govern al mandatari del estranger y en el Papa al representant verdader de la verdadera Espanya.

En el cas d' en Ferrer va comensarse a entreveure aquesta acció estrangera sobre d' Espanya, que no hi ha cap espanyol que pugua soportar sense tornarse vermell de vergonya.

A nosaltres, als católics ens toca salvar a Espanya d' aquestes intervencions estrangeres, defensant ab decissió y valentia els drets de l' Espanya católica contra aquesta supremacia del poder civil que s' abroga el dret de conculcar els drets naturals del pare de familia, els drets històrics de les nacionalitats espanyoles y els drets sagrats de la Iglesia.

JAUME RAVENTÓS.

(De *L' Apat* de Sant Sadurní).

¶ nostre gran Balmes

Plé de llors y plé de gloria
De virtut y grans talents,
L'estimat de nostra terra
Admirat per tot arreu,
Com sacerdot exemplar,
Fervorós, humil, prudent,
Y com a sabí en lo mon
a n' el cim de tot llueix:
Filosofh incomparable
Semblá *profeta vident*,
Que ab sa gran mirada d'áliga
Tot el pervindre clar veu,
Y de la seva *premissa*.
Matemátich marca'ls temps
Que's veurán les conseqüencies
Que's traduheixin per fets.
Per 'xó avuy que'l mal esprit
Ses urpes pel mon extén
Com si volgués derrocá
ab satánichs esbufechs
La religió del amor

Que fundá lo Fill de Deu,
Nostra Fé pura, sublim...
De ses marbres resurgeix
Com gegantina nissaga
D'aquells mes gloriosos fets,
Y els llensa al rostre malévol
Del sectarisme sens fé,
Y l'esmicola y confón,
Malgrat sos modals arters,
Y a la llum del Sol esbrina,
Confont, sos arguments...
Y aqueix home es gloria nostra
y ab orgull ne fem esment,
Que a la terra catalana
Nasqué, y com arbre rublert
S'enlayrá, omplint tot lo mou
De sa sava qu'es del Çel...

¡Gloria al sabí! ¡Gloria a Balmes,
Terciari de Sant Francesch!

DR. AURELIO, terciari.

CRÒNICA

Sobre l'Agència Catòlica d'informació.—Donem la més cordial enhorabona als organitzadors y propagadors d'obra tant necessaria y de tanta trascendencia com es la Agència Catòlica d'Informació.

Degut a les onades de foch y d'entusiasme que l'Apòstol de la Bona Premsa, el terciari de S. Francesch, Excm. Antolí López Pelaez, Bisbe de Jaca, arreu ha escampat ab sa activitat y eruditíssimes obres d'universal acceptació, totes les mirades s'han girat a la gran palanca que axeca o enfonsa les nacions: la Premsa.

Es agraçosament encoratjador veure com les grans idees caldejades per un cor d'apòstol esdevenen realitat.

Les grans idees del Bisbe de Jaca santament se han encarnat entre els catòlics y trobat ressó en cors generosos que saben posar la seva bossa al servey de la Relligió com hi posen les seves energies y els seus entusiasmes. Degut en aixó poch a poch la premsa catòlica d'Espanya va axecantse de la postració en que fins ara estava; y será una realitat el projecte de reunir un fondo de 40,000 duros, per assegurar la existencia de *Prensa Asociada* y tenirla a la altura ab informació mundial propia y poderia repartir arreu baratíssima

Al cap de aquesta obra hi están, en representació del Episcopat, els Prelats de Saragossa, Madrid y Jaca. Aviat estaràn funcionant les 60 o 70 Subcomissions que actualment están constituintse y es d'esperar que pera major comoditat dels donants y donar mes impuls a l'obra s'obrirán suscripcions en tots els diaris y revistes catòliques.

Les obligacions a las que poden suscriurur son: les de la serie A de 5 pesetes, de 15 les de B y de 25 les de C.

Lo recullit per la revista «El Iris de Paz» de Madrid, suma 17,830 pesetes en obligacions y 4,572'50 de donatius.

—*Directorio Espiritual del Terciario Franciscano.*—Es una obra utilíssima als terciaris, sobre tot als directors, puig el seu autor, P. Oisy, hi ha esmersat gran caudal de doctrina y el fruit d'una llarga experiencia.—3 pesetes.

—*Estampes de Sant Francesch.*—S'ha editat una colecció d'estampes francescans ab oracions, meditació y demés pera l'exercici del quinari a les cinch Llagues. Son molt recomanables, y's venen a 1'50 ptes. el 100 prenentne 500 que poden esser variades.

—*Vida de San Francisco,* per el P. Cherancó.—S'ha publicat una nova edició d'aquesta Vida que tanta acceptació ha tingut a tot arreu. Se ven a 2'50 ptes. l'exemplar. Pensem ocuparnos en el nombre vinent.

AB LES DEGUDES LLICENCIES

ADMINISTRACIÓ: CONVENT DE PP. CAPUTXÍNS, OLOT

Imprempta de Successors de Joan Bonet.—1910.